

[Carl P. Jensen.]

på den måde, det hidtil er sket gennem boligstøtteleven. Jeg tror, der findes adskillige håndværksmestre, der gennem samarbejde med velledelede boligselskaber har oparbejdet sunde og solide forretninger, der har haft den allerstørste betydning for konkurrencen inden for byggeriet, ja, jeg vil tilmed tro, at adskillige håndværkere har foretrukket denne form for byggeri fremfor de foretagender, hvor den endelige afregning til dels har bestået i de såkaldte håndværkeraktier, der ofte har vist sig at være tabgivende.

Medens jeg beskæftiger mig med den besynderlige henvendelse fra Håndværksrådet, kan jeg heller ikke lade være at påtale en efter min opfattelse tendentiøs påstand, der ikke tjener Håndværksrådet til ære. Man anfører i denne skrivelse — jeg beder om tilladelse til et citat — :

„Investeringen i reparation og vedligeholdelse m. v. er den mindst belastende for samfundet. Investeringen i reparations- og vedligeholdelsesarbejder pr. helårsarbejder er opgjort til 20 000 kr., medens det private nybyggeri kræver en investering på 40 000 kr. og det sociale nybyggeri 50 000 kr. pr. helårsarbejder.“

Man søger her at give det udseende af, at nybyggeri i det private erhverv kræver 20 pct. mindre end ganske tilsvarende socialt byggeri. I begge tilfælde tales der om nybyggeri, men for mig er der ikke nogen tvivl om, at denne opgørelse dækker andet end boligbyggeri, hvilket jo ifølge sagens natur ikke kan være tilfældet, når det drejer sig om det sociale nybyggeri. Det var et sidespring, som jeg ikke kunne undlade at gøre.

Jeg skal endelig for at vende tilbage til det nye princip vedrørende den påtænkte finansieringsplan gøre en afsluttende bemærkning. Vi har nu set regeringens forslag. Vi er nået frem til en skitse for nye principper, for en ny finansieringsform. Usikkerheden om, hvorvidt denne skal lykkes, er efter min opfattelse ikke helt borttaget, men det, det nu drejer sig om, er simpelt hen at tilvejebringe en forudsætning for, at de nye tanker kan gennemføres og de stillede forventninger indfries. Derfor må principdebatten nu bringes til ophør. Alle gode kræfter må nu forenes i en positiv indstilling, der fra alle sider må mødes med den tillid,

som er nødvendig, for at man kan få det bedste ud af planerne. Jeg retter den henstilling til boligselskaberne, at de yder positiv støtte i den udstrækning, de har mulighed derfor, og jeg retter en lignende henstilling til alle andre, der har økonomiske muligheder for at placere kapital i den store opgave, hvis løsning venter os.

Der er imidlertid visse områder, hvor statslånsvirksomheden opretholdes; det drejer sig dels om opførelse af saneringslejligheder, dels om det særlige boligbehov, og endelig bliver der mulighed for at yde statstilskud til det særlige byggeri for de mindstbemidlede. Ikke mindst på dette område er der tale om en betydelig udvidelse, nemlig fra 350 til 2 000 lejligheder om året, og der foreslås en ændring, der imødekommer det ønske, mit parti havde allerede ved behandlingen af 1954-forslaget: der kan nu blive tale om at yde et samlet tilskud på 35 pct. af anskaffelsværdien, og staten kan i visse tilfælde gå helt op til 25 pct., formentlig i de tilfælde, hvor boligministeriet i henhold til lovforslagets § 20, stk. 4, stiller krav om, at sådanne lejligheder skal indrettes. Også her går jeg ud fra at man lægger vægt på, at sådanne lejligheder indrettes i det sociale byggeri og ikke som selvstændige bebyggelser, der indebærer mulighed for skabelsen af et særligt miljø.

En anden mulighed for ydelse af statslån har vi i § 25, hvor det siges, at med det formål at fremme rationaliseringen af boligbyggeriet kan der ydes statslån til byggeri, hvor nye former for produktionstilrettelægning, byggemetoder eller byggematerialer søges gennemprøvet. For mit vedkommende lægger jeg stærk vægt på, at man her helt selvstændigt nævner ordet produktionstilrettelægning. Det stiller anvendelsen af traditionelle materialer lige i konkurrencen med begrebet „nye byggematerialer“, som i øvrigt kan være noget vanskeligt at definere, al den stund man jo ikke kan betegne beton som noget nyt, selv om det vel nok er det, man tænker på. Der er ingen tvivl om, at når man taler om rationalisering af byggeprocessen, er det ikke så meget materialernes art, man tænker på, som netop produktionens tilrettelægning, og jeg er ganske enig, når man peger på dette som noget centralt i problemet om byggeriets produktivitet.